

ДРУЖНІЙ ВІЗИТ

На запрошення ЦК СЕПН Генеральний секретар ЦК КПРС Л. І. Брежнєв з 30 жовтня по 1 листопада перебував з дружнім візитом у Німецькій Демократичній Республіці. Між Л. І. Брежнєвим і першим секретарем ЦК СЕПН Е. Хонеккером відбулися зустрічі і розмови. Як відзначається в комюніке, в сердечній, товариській обстановці були обговорені питання дальшого розвитку відносин між КПРС і СЕПН, Радянським Союзом і НДР, а також актуальні проблеми європейської і світової політики. При обговоренні міжнародних проблем приділили особливу увагу НДР основну увагу ним держав по гарантуванню безпеки на європейському континенті. Вони констатували, що програма миру, висунута XXIV з'їздом КПРС і підтримана братніми соціалістичними країнами, дістає дедалі ширше міжнародне визнання.

Керівники КПРС і СЕПН висловили переконання в тому, що постійний розвиток відносин між обома країнами на міцній основі принципів марксизму-ленізму, пролетарського інтернаціоналізму є істотним вкладом у справу дальшого зміцнення соціалістичної співдружності — головного оплоту миру і безпеки народів.

1 листопада товариш Л. І. Брежнєв повернувся в Москву.

(ТАРС).

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ АКМУ

Рік видання XII
№ 132 [1456].

ЧЕТВЕР, 4 листопада 1971 року

Ціна 2 коп.

Трудящі Радянського Союзу! Запорука успішного виконання головного завдання п'ятирічки — значного підвищення добробуту народу на основі могутнього піднесення соціалістичної економіки — в нашій самовідданій праці!

Слава передовим людям праці і новаторам виробництва!

(із Закликів ЦК КПРС до 54-ї річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції)

Ставши на переджовтнєву трудову вахту, ударно працюють виробничники Кіровоградської паливно-хімічної фабрики. Вже 19 жовтня вони рапортували про дострокове виконання 10-місячного плану, який теж працюють з випередженням графіка. До дня 54-ї річниці Великої Жовтневої трудової фабрики зобов'язалися понад план реалізувати продукції на 274 тисячі карбованців, виготовити 27 тисяч пар виробів понад завдання.

На фото: комсомолка Віра Бабіна. Вона бореться за те, щоб до дня свята виконати річне завдання.

Фото Н. ЗУБЧЕНКО.

Завтра комсомольсько-молодіжний пех № 29 Кіровоградського заводу тракторних гідроагрегатів завершить виробничу програму першого року дев'ятої п'ятирічки!

Ударники. Новатори. Правофлангові змагання за високопродуктивну працю. Всі ці визначення підходять для характеристик хлопців і дівчат 29-го. Але про них хочеться сьогодні сказати одне тільки слово: молодці!

Думка завершити річний план до 54-ї річниці Великої Жовтня зародилася ще в дні змагання за гідну зустріч XXIV з'їзду КПРС. Тоді робітники цеху і взяли на себе зобов'язання: заплановану до кінця цього року кількість гідронасосів ПНШ 67К/58 до нового трактора Т-150 виготовити до 7-го листопада.

Між обома комсомольсько-молодіжними бригадами цеху, які очолюють Микола Шевченко і Микола Барабаш, розгорілось змагання за випуск понадпланових насосів, їх високу якість. З місяця в місяць добивався цех високих виробничих успіхів, неодноразово виборюючи перше місце серед основних цехів підприємства. В жовтні, наприклад, замість запланованих 1725 гідронасосів колектив цеху випустив 2000. План десяти місяців виконано на 121,4 процента.

Високі трудові звершення стали нормою життя кожного робітника. Комуністи і комсомольці цеху очолюють боротьбу колективу

РІЧНИЙ ПЛАН ВИКОНАНО!

за виконання накреслених партійного з'їзду, високу продуктивність праці і культуру виробництва, за справжній товариський взаємовідносини. Цього року у цеху 30 процентів новачків, більшість з яких прийшла з початковою технічною освітою. Не попрашай з ними — і цех не мав би тих високих понадпланових процентів. Але цього не сталося: весь колектив взяв шефство над новачками, і за короткий строк вони несподівано оволоділи передовими методами праці.

Росту продуктивності праці у вирішальній мірі сприяє те, що робітники (а майже всі вони з середньою освітою) та інженерно-технічні працівники постійно підвищують свій загальноосвітній і фаховий рівень. Так, Тетяна Яровська, фрезерувальниця Любова Акимова, економіст Алла Михнова, технолог Віктор Бершадський навчаються у вузі, шліфувальник Віктор Талда, складальник насосів Михайло Федусенко — у технікумі. 14 робітників оволодівають сучасними професіями. Десятки юнаків і дівчат навчаються в гуртках по вивченню економіки в мережі комсомольської політосвіти. В цеху не слабшає накал раціоналізаторської думки. Про це свідчать і статис-

тика: план по раціоналізації за три квартали виконано на 136 процентів.

Начальник цеху В. Ф. Гладкий, майстрин Г. Т. Гринчук, В. Ю. Дегтярьов з гордістю називають імена молодих ударників переджовтневої вахти, які очолюють святкову колону цеху на демонстрації трудящих 7-го листопада. Це секретар комсомольської організації, кращий складальник насосів Михайло Федусенко, кращий токарь Микола Могильов, краща фрезерувальниця Марія Хотва, краща свердловальниця заводу Валентина Манзар та багато інших. Напередодні свята здійснилась велика мрія фрезерувальниці Тетяни Яровської і токаря Миколи Вахрянова — вони прийняли кандидатами у члени КПРС.

З року в рік нарощуватиме цех темпи виробництва насосів. Якщо в минулому році було виготовлено 15 тисяч цих агрегатів, то в останньому році п'ятирічки — 140 тисяч. З цим завданням колектив, безумовно, впорається успішно. Недарма ж він носить почесні звання колективу комуністичної праці та імені XXIV з'їзду КПРС.

С. КУШНІР.

СУБОТНИК ПОЗА ЧЕРГОЮ

Аудиторія була звичайна — хлопці й дівчата, що принесли з собою запах стружки і лаку. Тільки-но закінчилась зміна, і молоді робітники Кіровоградської фабрики «Побутмеблі» зібралися у важливій справі. Того дня були опубліковані «Заклики ЦК КПРС до 54-ї річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції» — ознайомитись з ними і залишитись після зміни.

«Комсомольці, юнаки і дівчата!... Будьте в перших рядах борців за успішне виконання рішень XXIV з'їзду КПРС!» — все це стосувалося особисто їх.

— Знаєте що? — сказала старший технолог Маша Маврисевич. — Давайте організуємо суботник. До того ж і діло є, начальник цеху Петро Гладков просив допомоги...

— За мною не стане, — першим відповів секретар комсомольського бюро, фрезерувальник Сергій Завітренко.

— А ми, — вихопились одофамільці Микола і Володимир Вербові, — вже й насилики примітили.

Недовго збирались після роботи. Дружно, з вогником, як кажуть, працювали організатори суботника. Хто носилками, хто відрами, а то ящиками

носили шлак на горіше корпусу, що зводиться.

Другого дня організаторів суботника підміняли комсомольці і молоді робітники Олександр Лівер, Микола Суржик, Леонід Деркан, Валерій Шаталов, Олексій Коваленко і Микола Луньов. Вони і закінчили роботу, перенісши понад шість тонн шлаку.

Свій суботник молоді мебелювальники присвятили 54-й річниці Великої Жовтня.

І. СКРИННИК,
наш громадський кореспондент,
м. Кіровоград.

МИ — ПАТРІОТИ, ІНТЕРНАЦІОНАЛІСТИ

У СЕВАСТОПОЛІ ВІДБУЛАСЯ РЕСПУБЛІКАНСЬКА НАУКОВО-ТЕОРЕТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ З ПИТАНЬ ПАТРІОТИЧНОГО ТА ІНТЕРНАЦІОНАЛЬНОГО ВИХОВАННЯ МОЛОДІ, ПРИСВЯЧЕНА 50-РІЧЧЮ УТВОРЕННЯ СРСР.

Хто хоч раз побував у Севастополі, той ніколи не зможе забути це красиве і неповторне місто, місто слави російського і радянського флоту. У всіх містах є чимало пам'яток, які розповідають про славу минуле. Та у Севастополі з особливою бережливостю ставляться до своєї минувшини. І, видно, не випадково, що саме Севастополь став місцем роботи Республіканської науково-теоретичної конференції з питань патріотичного та інтернаціонального виховання молоді,

присвяченої 50-річчю утворення СРСР. Вона організована ЦК ЛКСМУ, Академією наук УРСР, Міністерством вищої і середньої спеціальної освіти УРСР, Міністерством освіти УРСР, Товариством «Знання» УРСР, Українським Товариством охорони пам'яток історії і культури, Республіканським комітетом ДТСААФ.

Конференція розпочала свою роботу в День народження Ленінського комсомолу. В її роботі взяли участь Герой Радянського Союзу, Герой Соціалістичної Праці, передовики й новатори виробництва члени, які

маються розробленням питань комуністичного виховання молоді, випадати й аспіранти вищих навчальних закладів, молоді новатори промисловості і сільськогосподарства, партійні й комсомольські працівники, керівники ряду великих промислових підприємств, голови кооперативів і ректори вузів, директори шкіл, секретарі обкомів, міськомів, райкомів ЛКСМУ і партійних комсомольських організацій, ветерани партії, Радянської Армії і Військово-Морського флоту, комсомольці кількох поколінь, герої оборони Севастополя, які прийшли на відзначення 30-річчя початку героїчної оборони Севастополя в роки Великої Вітчизняної війни.

Вступним словом конференцію відкрив перший секретар ЦК ЛКСМУ України О. С. Капо. Тепло зустріли присутні вступ першого секретаря Кримського обкому КП України

М. К. Кириченка, бригадира колективу проходників криворізької шахти «Саксагань», Героя Соціалістичної Праці, депутата Верховної Ради СРСР О. С. Вишньовського, учасника оборони Севастополя Героя Радянського Союзу Ф. І. Матвєєва.

На пленарному засіданні з доповідями виступили перший секретар ЦК ЛКСМУ України О. С. Капо — «Актуальні питання патріотичного та інтернаціонального виховання молоді в світлі рішень XXIV з'їзду КПРС та XXIV з'їзду КП України», завідувач відділом Інституту філософії АН УРСР, доктор філософських наук Л. В. Сохань — «Патріотизм та інтернаціоналізм — рушійні сили розвитку соціалістичного суспільства», старший науковий

співробітник Інституту історії АН УРСР, доктор історичних наук А. В. Лихолот — «50-річчя утворення Союзу РСР», директор науково-дослідного інституту педагогіки УРСР, доктор педагогічних наук, професор Б. С. Кобзар — «Науково-педагогічні основи патріотичного та інтернаціонального виховання учнівської молоді».

Потім розпочали свою роботу секції. На них були заслухані доповіді доцента Київського університету кандидата філософських наук В. В. Колбасова «Формування комуністичного світогляду — основна наукова управлінська вихованням радянської молоді в дусі патріотизму й інтернаціоналізму», в. о. доцента Київського політехнічного інституту, кандидата філософських наук Л. М. Романовської «Духовні інтереси радянської молоді як об'єкт досліджень», старшого вченого Дніпропетровського хіміко-технологічного інституту А. В. Гордєєва «XXIV з'їзд КПРС про

(Закінчення на 2-й стор.)

ЕСТАФЕТА ЗВИТЯЖНИХ БУДНІВ

Про п'ятирічку колгоспу імені Чкалова Петрівського району розповідають: А МАМУЛАТ — голова колгоспу (фото ліворуч) та В. ШЕВЧУК — секретар комсомольської організації (фото праворуч).

У БЕЗФІНІШНИЙ естафеті часу ми звикли пильніше стежити за власними подвигами, а не вихвалитись успіхами. Та коли починаєш спокійно розглядати, де плюс, де мінус, то неминує доходити висновок: промахи мають частковий і здебільшого суб'єктивний характер, тоді як досягнення — всеоб'ємні й закономірні. Вони випливають із способу виробництва, є результатом піклування партії та уряду про розвиток сільського господарства, а також тих сил, що докладаються нашими трудівниками до виконання накреслених прорисів. І, нам здається, буде правильним сьогодні, напередодні свята Жовтня, що віщає собою один з етапів великого змагання, говорити про загальне, характерне, а не окреме, випадкове.

Колгосп спеціалізується на виробництві свинини, і що далі, то чіткіше виокремлюється спеціалізація і яскравіше проявляються її плоди. Ми часто вдаємось до порівняння «вчора — сьогодні», бо в цьому — образність і динаміка поступу, співуча поезія робочих буднів. Так от, 1967 року одна свинарка-рігівельниця доглядала 200—250 тварин, а нині ця цифра у 4—5 разів більша. Звичайно, коли говорити про пряму залежність явищ, то цим прикладом завдячуємо механізації. Проте маємо пам'ятати, що тільки спеціалізація створила умови для справжнього розмаху, для будівництва уже не просто ферми, а фабрики по виробництву свинини.

Дев'ять п'ятирічок вимагає від нас найраціональнішого використання матеріальних і людських ресурсів. 1975 року господарству належить продати державі 12 тисяч центнерів свинини. Наші ж можливості, за підрахунками, на той час сягатимуть 15 тисяч центнерів. Досить-таки непогане теперішнє становище поліпшується ще й тим, що ми абсолютно незалежні від інших господарств. Досить землі для того, щоб мати власні корми, репродуктивна ферма в потрібній кількості постачає молодняк.

ВИГЛЯДАЄ привабливо фінансово-економічний бік господарювання. Цього року свинарство дасть один мільйон сімдесят шість тисяч карбованців прибутку, тобто 50 процентів всього, що надійде до колгоспної каси. На кінець п'ятирічки нинішня вага свинарства у загальних прибутках зросте до 70 процентів. Чистий прибуток нинішнього року становитиме 400 тисяч карбованців. Оскільки собівартість виробництва м'яса постійно знижується (1967 р. — 120 карбованців за центнер, планова на 1971 р. — 85 карбованців),

то й, зрозуміло, рентабельність цієї галузі відповідно зростає.

Суто господарські проблеми розв'язуються з успіхом, який задовольняє сучасні вимоги. Але майбутнє — це не тільки приміщення, механізми. Це, в першу чергу, люди. Правда, сьогодні ми не сушимо собі голову: де взяти свинарку? Штати заповнені, люди підібрані, робота йде, без звичок перелітних птахів, у найближчі роки саме вони здійснюватимуть плани. Механізація всіх трудомістких процесів докорінно змінює умови виробництва, а значною мірою саме від цього залежить бути чи не бути молоді в тваринництві.

Раніше нерідко поширювалася думка, що виявилася хибною: мовляв, підвищення зарплати привабить молодь. Що ж, свинарка репродуктивної ферми одержує 200—220 карбованців щомісячно, відповідальною — 150—160 карбованців. Але юнаки і дівчата, до честі їм будь сказано, за довгим карбованцем не ганяються. Крім карбованця потрібне ще щось. Що?

Досі ми намагалися сконцентрувати молодь, зокрема комсомольців, у тракторній бригаді і на автотранспорті. Та, оскільки центр ваги перемістився на тваринництво, настала пора повести по-іншому виховну роботу з підлітками, з випускниками школи. Причому виховну роботу мислимо собі в плані якнайширшого. Індивідуальні бесіди, переконання — це, вважаємо, захід корисний, проте резервний. Ліпше показом перспектив, величі творення агітувати молодь.

Правління колгоспу, партійна і комсомольська організації налагодили тісний зв'язок з місцевою середньою школою. Зв'язок двосторонній і взаємовигідний. Школа допомагає господарству трудовою участю учнів, популяризацією імені кращих людей, агітаційно-масовою діяльністю; колгосп виді-

ляє продукти харчування, не відмовляється підсобити в ремонті приміщення.

Зв'язки ж учнів з нами, започатковані у школі, мають добре продовження для багатьох-багатьох випускників. Ми не вимагаємо від юнака чи дівчини негайної повної віддачі, не перекриваємо дороги тим, хто намірився піти далі спеціалізатора чи свинарки. Навпаки, якщо молода людина виявила прихильність до колгоспу, зуміла оцінити, наскільки потрібна й почесна праця в сільському господарстві, колектив бере на себе клопоти до здобуття середньої чи вищої спеціальної освіти. Щороку в училища, технікуми, вузи посилаємо 10—12 колгоспних студентів. Не всі повернуться? Ну й хай. Аби не зрадили своїй справі; не так вже важливо, в цьому чи в сусідньому господарстві вони застосують набуті знання.

НАДТО ми звикли до того, що для молодих людей села початок самостійного життя не викликає матеріальних труднощів. Мовляв, батьки завжди допоможуть, батьки подбають про житло, коли створюється нова сім'я. І нерідко помилуємось. Одруження — така подія, що викликає чимало особистих проблем. Мабуть, всім доводилось спостерігати: поженилися молодята, відбули медовий місяць коло батька-матері та й подалися до міста чекати комунальної квартири.

Колгосп ще не настільки зміцнів, щоб забезпечувати новостворені сім'ї житлом. Але допомогти їм — наша свята і вдача справа. На будівництво хати, придбання худоби в особисте господарство ми надаємо довгострокові кредити. Сім'я — це відповідальність, це піклування про дітей, а отже, й про добру працю, яка дає статки; хата — це осілість, а в селі вона сліве рівнозначна постійному місцю роботи.

Піклування про молоді сім'ї може й повинні поширюватись за коло матеріальних інтересів. Маємо на думці нову радянську сімейно-побутову обрядовість, котру треба б урізноманітнити, удосконалити, надати їй ще більшої урочистості та заразом і відповідної настроєвості. Весілля, народження нащадків, коли ці події посправжньому святкуються у колективі, з участю керівників, надовго западають в душу і стають ще однією, хай тоненькою, ниточкою, котра зв'язує селянина із своїм селом. Водночас сімейні урочистості збагачують, збагачують сільське буття. Отож бо й взятися культармійцям — професіоналам не за типові сценарії весілля, а за їх улаштування на місцях, з урахуванням традицій саме цього населеного пункту.

МІ ПИЛЬНО стежимо за всім тим кращим, до чого вдаються колгоспи, аби залучити молодь до сільськогосподарського виробництва. Досвід інших каже про добрий ефект надвишки до зарплатної плати початкумим механізаторам, тваринникам, рілльникам. Правління погодилось з пропозицією на 15—20 процентів збільшувати платню юнакам і дівчатам у перші два роки роботи в сільському господарстві.

Попереду ще понад чотири роки дев'ятої п'ятирічки. Попереду ще багато питань, які належить розв'язати. Скажімо, вже сьогодні якнайпильніше увагу слід звернути на кормову базу, яка б гарантувала виконання планів: розширити посіви багаторічних трав, підвищити врожайність зернових, бо тільки за такої умови матимемо достаток концентратів. Гак що молоді є куди спрямувати зусилля, є можливість перенести великих справ здобути шану однопосильців.

с. Новотародуб
Петрівського району.

Тваринницький комплекс. Спорудження його буде завершено у 1973 році.

Фото
І. БЕЗДІТНОГО.

ВСІ САДЖАНЦІ прийняли весною, зазеленіли, незважаючи на те, що земля на території Кіровоградського будівельного комбінату будівельних матеріалів густо перемішана з уламками цегли та піском. Бо так добре попрацювали тут на недільниках підшефні — вихованці школи-інтернату № 1. І ями копали, і воду носили, і пестили-доглядали тендітні деревця. Скоро вони піднімуться затишним гаєм — зеленим пам'ятником дружби.

Вона почалась чотири роки тому. Як тоді готувались, хвилювались школярі, збираючись вперше у гості! Чи сподобаються вони шефам? Чи прийдеться до душі концерт? Чи знайдуть спільну мову з дорослими?

Зараз такі зустрічі стали постійними. Жодна шкільна подія не мислиться без

„ПРАЦЮЄМО РАЗОМ“

робітників Кіровоградського комбінату будівельних матеріалів, як і не уявляється вона без самих вихованців.

Та і на уроках досить часто можна побачити дядів і тьотів вже далеко не шкільного віку. Сидять за партами, нарівні зі своїми малими друзями слухають їх відповіді. А то просто приходять в інтернат подікавитись, чим живуть школярі, як вчаться, як відпочивають...

На жаль, часто шефство виробничників над школярами буває досить короточасним. Познайомляться, зустрінуться, та й... забудуть одне одного. А тут —

інше. Минуло чотири роки, не один раз школа прощалася з вихованцями-випускниками, змінювалися і робітники на комбінаті. А все ж кожна зустріч — це радість. Її чекають, до неї готуються, як вперше.

Якось одного хлопчика запитали: — А що ви робите із своїми шефами?

Він серйозно відповів:

— Ми разом працюємо!

Дійсно, і працюють разом та досить-таки плідно. Інколи збираються на недільники. З одного такого недільника

перераховано близько 200 карбованців на будівництво Палацу піонерів на Чуковці. А решта зароблених грошей іде на щорічний ремонт школи-інтернату.

За міцні шефські зв'язки робітництва з школярами Міністерство освіти УРСР відзначило директора комбінату О. З. Гречаного Почесною грамотою...

Найголовніше надбання дружби учнівського і робітничого колективів — чуття єдиної сім'ї, взаємна повага, відповідальність. А це чи й не основне, що так потрібне нам всім.

...Сплинуть роки, дорослими стануть діти, підростуть дерева, посаджені ними, а в їх душах проросте відбірне насіння розумного, світлого, вічного, щедро посіане руками робітника.

Т. КУДРЯ.

м. Кіровоград.

МИ — ПАТРІОТИ, ІНТЕРНАЦІОНАЛІСТИ

(Закінчення.
Поч. на 1-й стор.).

патріотично виховання комсомольців і молоді на традиціях Комуністичної партії і радянського народу» та інші.

На секціях виступили і представники Кіровоградської області. «Інтернаціонально-патріотичне виховання молоді в процесі впровадження і пропаганди

передового досвіду у вугільній промисловості» — такою була тема виступу І. А. Федотова, доцента Кіровоградського Інституту сільськогосподарського машинобудування, кандидата історичних наук. Старший викладач цього ж інституту, кандидат історичних наук Л. О. Ширська свій виступ присвятила питанню «Патріотичне вихо-

вання молоді на яскравих зразках трудового героїзму передовиків і новаторів сільськогосподарського виробництва».

Старший викладач Кіровоградського педінституту П. А. Тарасенко на засіданні секції поділився досвідом військово-патріотичного виховання студентської та учнівської молоді, а старший викладач Кірово-

градського інституту сільськогосподарського машинобудування В. А. Карленко виступила з такою темою: «Розвиток громадсько-політичної активності працюючої молоді як засіб її патріотичного виховання».

Учасники конференції розповіли про багаточисельні прояви соціалістичного інтернаціона-

лізму, порушили важливі проблеми підвищення ефективності виховної роботи серед різних категорій молоді.

Учасники конференції поклали квіти до пам'ятника засновнику Комуністичної партії Радянського Союзу, першої в світі соціалістичної держави В. І. Леніну, до пам'ятників учасників героїчної оборони Севастополя, героям — комсомольцям.

В. ЦВЯХ.

Севастополь — Кіровоград.

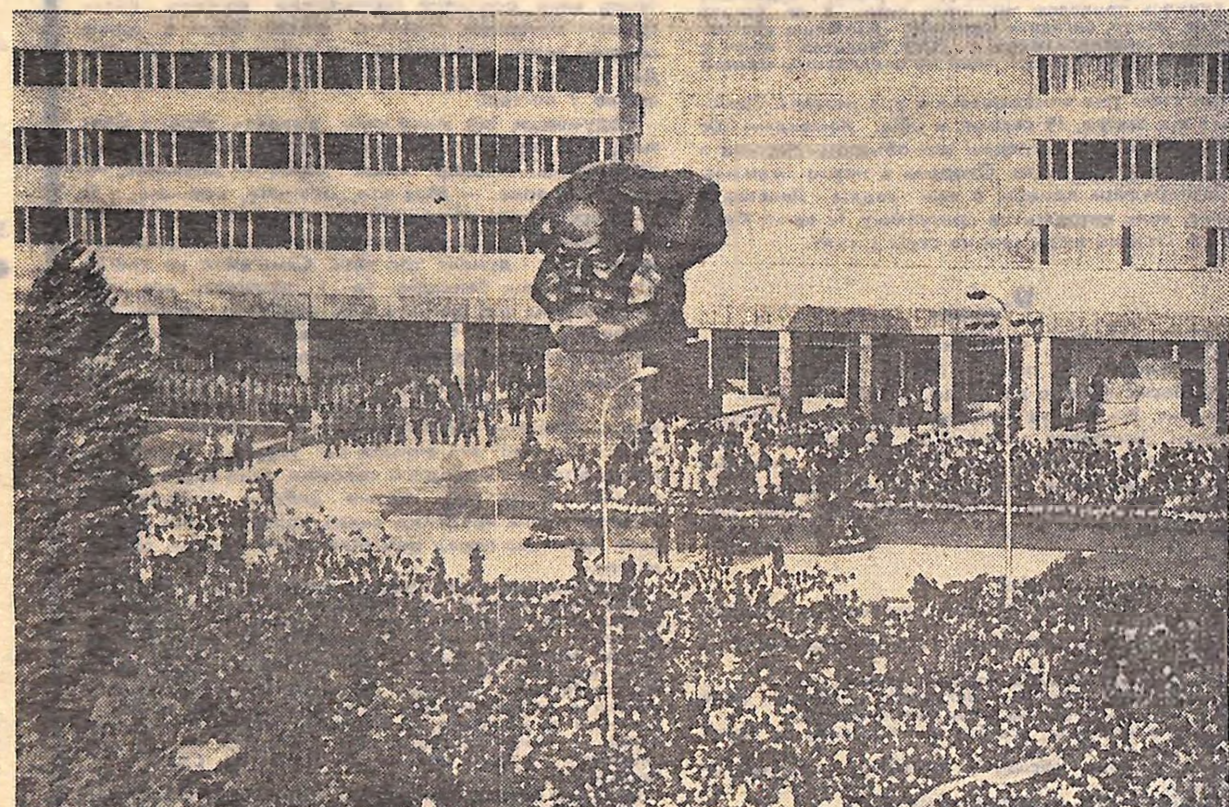
ПРО ТЕ, ЯК ІДЕІ ЖОВТНЯ ДОПОМАГАЮТЬ ЖИТИ, БОРОТІСЯ, БУДУВАТИ НОВЕ ЖИТТЯ НАРОДАМ РІЗНИХ КРАЇН І РОЗПОВІДАЄ СЬОГОДНІШНІЙ ВИПУСК «ПЛАНЕТИ».

«МАЙБУТНЄ НОВОЇ ПОЛЬЩІ НЕРОЗРИВНО ПОВ'ЯЗАНЕ З ВЕЛИКИМ ЖОВТНЕМ», — КАЖУТЬ ПОЛЯКИ.

«Вдруге в цьому сто-

Варшава.

(З журналу
«Фрайє вельг»).

Я народилась в робітничому передмісті Рима Торпінятаре, яке й досі входить в «червоний пояс» нашої столиці. Тут комуністи постійно збирають на виборах найбільшу кількість голосів. Тут наперекір заборонам можна було, починаючи з 1917 року, зустріти все більше хлопчиків і дівчаток, що носили незвичні для Італії імена.

П'ЕСА «ЗВІЛЬНЕНА РОСІЯ» НА ІНДІЙСЬКІЙ СЦЕНІ

«Звільнена Росія» — це спектакль про Жовтневу революцію, про події в наших країні в період з серпня 1914 року по жовтень 1917 року. Переглянувши цей спектакль, індійські глядачі дізнаються про те, що відбувалося в той час в російських селах і містах, в палацах і в армії. Вони дізнаються про вбивство Распутіна, інтриги при дворі Миколи II, про змови буржуазії і про страхи на заводах. Вони познайомляться з революційною діяльністю більшовиків, початком революції, з взяттям Зимового. І перед багатьма глядачами, можливо, вперше в їхньому житті постане об-

Після спектаклю ми зайшли до невеличкої кімнати, що служить для 30 учасників спектаклю костюмованою та гримувальною. Так ми познайомилися з автором спектаклю — Раменом Лахірі. Він одночасно і постановник. Рамен Лахірі — не професійний драматург і режисер. Він працює в калькуттській фірмі, зв'язаний з сталеплавильною промисловістю, але в театр прийшов уже давно. Це не перший його режисерський досвід. Рамен Лахір поставив «Мати» Горького, «Тихий Дон» Шолохова та деякі твори Чехова. Він двічі отримав премії за свою режисерську діяльність.

Кінчається період дощів і паводків, артисти збираються в дорогу. Вони вже отримали запрошення виступити в Делі та Мадрасі. Але спочатку — тривале турне по Західній Бенгалії. Трупа повернеться в Калькутту лише в травні наступного року. В дощі і холод, вночі і під розпеченими проміннями тропічного сонця буде борознити дороги Індії маленький автобус «Проваас опери», з акторами, які доносять до найвіддаленіших куточків країни слово про Леніна.

Н. НАТАЛОВА,
кор. АПН.

ІТАЛІЙКА ПО ІМЕНІ ІВАННА

Для кожного італійського комуніста СРСР — друга батьківщина, і щасливий буває той з нас, хто стає на землю, ов'язну славою Жовтня. У вересні цього року я в складі активістів столичної федерації нашої партії приїхала в СРСР.

Ми, італійські комуністи, гордімося досягненнями соціалізму в СРСР, як своїми власними, як безцінним набутком комуністів всієї нашої країни. Даючи нам російські імена, батьки ніби визначили наш подальший шлях: боротися за торжество ідей марксизму-ленізму, втілених в життя на батьківщині Жовтня.

Іванна МАРІАННІ.
ЛПН.

ВПЕРШЕ І З УСПІХОМ

Фестиваль викликав великий інтерес у норвезької публіки: «Страйк», наприклад, замість запланованих 4-х днів йшов на екрані більше тижня. В респондентів, присвячених цій стрічці, газета «Арбейдсбладет» відзначала, що «Страйк» — революційний і революційно-мисловий твір свого часу.

К. ВЕСЕНБЕРГ,
кор. АПН.

Олександр МОТОРНИЙ

СОКОЛИНИЙ ЗЛЕТ

(Закінчення. Початок в газетах за 9—30 жовтня та 2 листопада).

Наступного дня прийшов охоронець.
— Васilenko! У швейній майстерні проводка зіпсувалася. Іди подивись.

Машинка глухо стрекотіла, а Борис з Фросею тихо розмовляли.

— Надійних друзів? — перепитувала Фрося, вона дуже добре знала, яких саме надійних друзів треба Борисові, і прекрасно розуміла, навіщо йому такі друзі.

— Є такі надійні хлопці, — сказала вона.
Назвала Олексія Лепетова і Миколу Ушакова. Перший був командиром диверсійної групи, що скинута на парашутах в степовому районі, другий — мінером цієї групи. Група попала на засідку, хлопців затаскали по тортурках, але вони трималися стійко, мовчали.

— Познайомись? — запитав Борис.
— Звичайно...
Знайомство відбулося незабаром, досить-таки своєрідно. Ніхто нікому не представлявся, ніхто не називав імені. Просто, коли намеру, в якій сиділи Лепетов і Ушаков, вивели на прогулянку, Борис кляпав якимсь кубашку, а Фрося знову витрушувала поперемі мішкунину. Які тільки Олексій і Микола порівнялися з Борисом, вона показала одними очима: «Ось...» Зустрілись поглядами, і все.

В тюремній квартирі коменданта Борис уже кілька разів ремонтував те проводку, то радіо, і будь-коли під якийсь привід міг зайти туди. А це багато значило. Зайти, вигадати причину. «Найбільш вразливе місце в людській голові — тім'я. Молоток і ключ у майстра завжди в руках, вони не винні в ніякого підозріння».

План втечі уже вималювався в усіх деталях. Здійсниться він завтра, 19 серпня, в обід. Комендант іде додому. В цей час наглядати теж обідають. Частина з них іде обідати в місто. Охорони в тюрмі меншає. За розпорядком камери, в якій сидять Лепетов і Ушаков, вони виходять на прогулянку. Їх легко буде гукнути. Останні люди теж на своїх місцях.

9.

Головне — спокій, передихнути, набрати повітря. Двері відчиняються тихо. В першій кімнаті немає нікого. Борис прямує далі. Там, у другій кімнаті, — комендант. Він скинув мундир, розправляє кофту на ліжку. Здивовано дивиться на монтера, що валився з інструментами. Але Оршанський впевнено прямує до приймача і намащує рукою розетку... Боже! Вона уже справна і міцно прибіта до стіни. Що ж тепер? Що? А комендант уже випрямився, суворо дивиться і питає:

— Тобі чого тут треба?

Чого треба? Чого? Чого? Борис помічає, що приймач грає тихо.

— Десь коротке замикання, — каже Оршанський і поназує на приймач.

— Що? — ще більш дивується німець.
Він підходить, крутить регулятор і приймач реве на всю силу. Знов осічка, знов усе на грані...

— Там, в коридорі, згоріли дві лампочки, — пояснює Борис, — і я згадав...
Тут гітлерівцеві досадливо перебиває і прямує до дверей.

— Ходім, — каже не оглядаючись.

Єдина мить вирішувала все. Оршанський напружився. Молоток прикипів йому до рук. «Найвразливіше місце в людській голові — тім'я...» Реукий помах, глухий удар, і вже комендант присів, обернувшись боком, обличчя в нього перекошилося, ошкірилося, як у пораненого звіра, і за мить він беззвучно авав на землю.

Відхався, вийшов у коридор. І тут раптом побачив, що назустріч їде перекладач. Борис підняв голову і дуже уважно почав оглядати проводку під стелею.

— Що це ти? — запитав перекладач.

— Десь замкнуло. У коменданта лампи погоріли.

— Ти бач, — обізвався той стурбовано і направилися до квартири шефа, певно, мав якусь невідкладну справу.

Слідом за ним пішов і в'язень. Як тільки причинив двері, у першій же кімнаті, знову чітко розмахнувся молотком. Глухий удар, і перекладач ліг поруч свого казана.

Нечутно вислизнувши з квартири, Оршанський гукнув Лепетова і Ушакова. У коменданта і перекладача були пістолети, їх забрали, на стіні висів автомат, його теж взяв Лепетов. Все йшло, як і задумано.

І тут сталося те, що, мабуть, повинно було статися те, чого не передбачив ніяким планом. Якийсь Чистяков служив шофером у великого міського начальника. Він щось вкрав у свого шефа, і на кілька тижнів потрапив в тюрму. Начальство не дуже пригнічувало услужливого холуя, зранку до вечора він тинявся по коридорах, підслухував розмови і старався доносами заслужити прощення. Оцей неприкаяний добровольць і наткнувся в коридорі на Олексія Лепетова. Побачив у його руках автомат, і, все зрозумівши, зразу з криком шарахнувся назад. Олексій Лепетов тільки на секунду затримався, хотів замкнути двері,

але ключ не повертався, пальці не спухалися, і ці кілька секунд могли погубити все.

Чистяков ошаліло ввірився у караульне приміщення, з переляку, не кажучи ні слова, побіг до віхідних дверей.

— Стій! — грімнув постріл вартового.

Раніше, ніж думалося, зчинилася тризга. Але замішанням, що його учинив Чистяков, якраз і скористалися повстанці. Уже ніколи було чекати машини, за якими побігло кілька в'язнів.

— За мною! — гукнув Оршанський.
В одну мить всі, хто вже мав зброю, опинилися в караульці. Сутичку з охоронцями визначили кілька раптових автоматних черг. Деякі шущмани не встигли навіть дотягнутися до зброї.

10.

Олена знову зустрілася з своїми друзями, поспішала не на одну, то на другу явочну квартиру, переносила листівки, віддавала розпорядження членам своєї групи. Додому приходила зморена, охляла, але весела і збуджена, як і завжди.

— О, мамі! — хвалилася. — З якими я людьми познайомилася!

— Хто ж вони?

— Дочки одного голови колгоспу, старанні дівчата...
— Му, спи, спи, завтра ні світ, ні зоря знову побіжиш, — лагідно обізвалася мати.

Та на цей раз машини з есесівцями мчали уже до їхнього дому. Їх жиде ревіння почула Олена Захарівна крізь першу дрімоту, яка ледь-ледь зіпнула її повіки. Гарчання наростало, мимовільно, як лавина, уже вхопила на їхній кватирку, і тут, лежачи в ліжку, Олена зрозуміла, що це за нею. Ще сотню-півтори сотні метрів прогукують мотори і затихнуть, зупиняться біля навітряних вікон воріт. Ще хвилинка — друга, і загупають прикладами у вікна і двері, натренована команда розсиплється кругом, оточивши їх будинок... Всі!

В цю мить вона згадала папірець, який може навести гестапівців на слід її друзів. Вона швидко дістала його, зімкала в руці... Куди сховати? Де подіти? Вже грюкають у двері, вже злякана свекруха біжить скидати з кріючка, поки не зірвали.

— Боже мій! Що це таке? Боже!..

Роздумувати ніколи, і Олена ковтнула кульку. Тепер вона, освітлена схрещеними вогнями електричних ліхтариків, спокійно стояла боса в одній сорочці перед офіцерами, що вірвалися до кімнати. Два нижні чини крутили їй руки за спину, а третій шарив у постелі.

Подумавши, що жандарми шукають зброї і бояться, щоб вона не стукнула котрого, Олена кричало усмінулася. «Тепер моя зброя — мовчання, — подумала вона. — Мовчати, мовчати, мовчати...» В квартирі затіяли страшний тріс: колупали грубу, зривали половиці. Олена сиділа між двома огрядними коновоїрами і думала про своє. Сама вина, не зуміла вона утримати Геннадія. Та і трапилось все так блискучино, що змінити вже нічого не можна. Виявляється, увечері біля Мохначового особняка бухнула граната. Пан радник якраз повертався з управи, і тільки під'їхав бричкою до воріт, Мохначо вбило на місці, задні колеса розлетілися в різні боки, а передок з кучером переляканим коні понесли вздовж вулиці. Та пані, яка вийшла на веранду зустрічати мужа, впізнала молодого чоловіка, який кидав гранату. «То, гей-бо, син наших добрих знайомих, — пояснила вона прибулим чинам поліції. — Він з три рази проходив перед цим біля воріт, я добре запам'ятала».

Михайло Книш по-сусідству почув нічний гамір, кинувся було знати, що там, але завчасно помітив гестапівську машину, і вже не вийшов у ворота, а вискочив з двору через мур. Зразу ж добрався до Олени Захарівни. Дали знати Старику, і він від імені комітету наказав всім, хто був зв'язаний з Маржанівським, негайно зійти до міста і проїхатися в партзанський загін. «Так у мене ж яки, листівки друкуються, я повинна передати товаришам», — запротестувала Олена, «Гаразд, можеш залишитися на один день», — погодився Мохначо. «Встигнеш?»

Вона все встигла. Не встигла тільки артувати себе. Все-таки наділася, що Геннадій витримає, сам прийме удар, нічого не вимовить... А, виходить, помилилася. Ну, що ж! Так від мене вони нічого не взнають!

Пізніше її свекруха Олена Василівна Розова розповідала членам Державної надзвичайної комісії по розслідуванню злочинів, учинених німецько-фашистськими загарбниками:

«Разом з невісткою забрали нас і на автомашині відправили до в'язниці. На другий день над нами чинили допит, при цьому дуже побили. 17-го грудня невістку знову взяли в спеціальну камеру на допит, де продержали біля шести годин, а потім поліція привели її неспитому. Через деякий час вона опритомніла і тоді розповіла мені, що її на допиті дуже побили, а після цього піддали катуванню на електричному стільці. Тричі садували на спеціально обладнаний стілець і кожного разу під струмом тримали десять хвилин. 22-го грудня її знову було взято на допит, після чого вона вже не повернулася...»

На сході, біля Дніпра, вже гриміла переможна канонада, і гестапівці поспішали. Групу в'язнів вивезли до Сахарного мосту, до старого протитанкового рову. Востаннє Олена окинула зором рідні, засипані снігом поля, річку, що жибоніла під льодом між верб. Глянула на яскраве сонце, вдихнула свіжого морозного повітря і, не чекаючи команди, ступнула до ями з вигуком:

— Смерть фашизму!

Автоматна черга скосила її.

Після звільнення міста тіло підпільниці перенесли на братське кладовище. У вестибюлі школи, де вона працювала, висить її портрет, і вишукані на лінійці хлопчики і дівчатка щоразу чують дзвінкий голос вожатой:

— Дружина імені Олени Бур'янової, струнок!

Конкурс: „МОЯ МІЛІЦІЯ“

Девіз: «Всегда на дахте».

ПЕСНЯ МОЛОДЫХ ПОЖАРНИКОВ

Ми на вахтах бесшумних,
Нашу славу виростили
І трудом вдохновенним
Навсегда закрепили.

Начеку всегда,
Никогда,
Никогда
не подведем!

Припев: Мы, пожарные,
Парни славные,
От пожаров жизни
И труд бережем!
Случись беда —
Начеку всегда,
Никогда,
Никогда
не подведем —
А случись беда —

Вместе с нашей судьбой:
Героизм и тревоги,
В неизвестность порою
Нас унесет дорога.

Припев:
А уходят тревоги,
Песни сердце ласкают,
И опять у порога
Нас подруги встречают.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

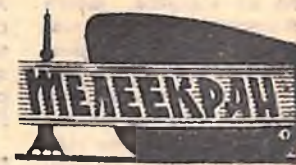
ЧЕТВЕР, 4 ЛИСТОПАДА.
ПЕРША ПРОГРАМА. 10.05
— Новини. (М). 10.15 —
Для школярів «Піонерія на
марші». (М). 10.50 — Ко-
льорове телебачення. Ху-
дожній фільм «Пригоди Ар-
темки». (М). 12.05 — Ко-
льорове телебачення. Мульт-
фільм «Казна розповідає-
ться». (М). 12.20 — Прем'є-
ра телефільму «Бригадир». (М). 12.40 — Телевізії. (К).
17.20 — «На головних на-
прямках п'ятиріччя». (Дні-
пропетровськ). 17.40 — Те-
левізії. (К). 18.00 — Для
школярів. «Вогнище» (До-
нецьк). 18.30 — Ленінський
університет мільйонів. (М).
19.00 — Художній фільм
«Важкий колос». (К). 20.25
— Співає народна артистка
СРСР Л. Зінкіна. (М). 21.10
— Чемпіонат СРСР з хокею
«Крила Рад» — «Спартак». (М). 21.45 —
Програма «Час». (М). 22.15
— Українське кольорове
телебачення. «Будьте зна-
йомі». (К). 23.05 — Теле-
візії. (К).

П'ЯТНИЦЯ, 5 ЛИСТОПАДА.

ПЕРША ПРОГРАМА. 10.05
— Новини. (М). 10.15
— Для школярів. «Ми — слі-
допити». (Ульяновськ). 10.45
— Фільм — дітям. Худож-
ній фільм «Зелені ланцюжки». (М). 12.20 — Концерт
ансамблю пісні й танцю
«Нива золота». (М). 12.50 —
Кольорове телебачення. Для
дітей. «Умілі руки». (М).
16.40 — Для школярів.
«Морський вузол». (Одеса).
17.10 — Телевізії. (К). 17.30
— «Як тобі служиться?»
Перелики війни Київського
і Прибалтійського військов-
их округів (Київ — Рига).
18.30 — Міжнародна про-
грама. (М). 19.00 — «Низу-
стріч святу». (К). 19.10 —
Інформаційна програма
«День за днем». (Кірово-
град). 19.40 — Художній
фільм «Біле сонце пуста-
лі». (М). 21.00 — Програма
«Час». (М). 21.30 — Кольо-
рове телебачення. Телеві-
зійний театр мініатюр «13
стілець». (М). 22.40 — Ук-
раїнське кольорове телеба-
чення. Концерт ансамблю
«Мрія». (К). 23.10 — Мульт-
фільми для дорослих: «Пе-
ні передбачення». «Ще раз
про створення світу». (К).
23.30 — Телевізії. (К).

СУБОТА, 6 ЛИСТОПАДА.

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.20 —
Новини. (М). 9.35 — Для ді-
тей «Ожигі іграшки». (М).
10.00 — Для школярів.
«Веселі старти». (М). 11.00
— «Бойові супутники». (Ленінград). 11.45 — Свят-
ковий телеспектакль міст.
(М). 12.15 — Кольорове те-
лебачення. «Музичні зустрі-
чі». (М). 13.00 — Наша
афіша. (К). 13.05 — Телена-
рис «Подарунок». (К).
13.15 — Українське кольо-

рове телебачення. Интер-
клуб. (К). 14.00 — Кольоро-
ве телебачення. Для дітей.
Художній телефільм «Тигри
на льоду». (М). 15.10 —
«Мелодії на пунтах». (Дніпропетровськ). 15.40 —
«На меридіанах України»,
Святковий випуск. (М).
16.10 — Українське кольо-
рове телебачення. Святко-
вий концерт художньої
самодіяльності. (К). 16.55
— Уроки засідання, прис-
вячене 54-й річниці Вели-
кої Жовтневої соціалістич-
ної революції. Святковий
концерт. Трансляція з
Кремльського палацу з'я-
дів. (М). 20.45 — Програма
«Час». (М). 21.15 — Худож-
ній фільм «Дві усмішки». (М). 22.45 — Кольорове те-
лебачення. «На вогнищі». (М). 23.30 — Новини. (М).

НЕДІЛЯ, 7 ЛИСТОПАДА.

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.50 —
Красна площа. (М). Хреща-
тик. (К). Військовий парад
і демонстрація трудящих,
присвячені 54-й річниці
Великої Жовтневої соці-
алістичної революції. (З
включенням Кіровограда).
13.30 — Кольорове телеба-
чення. Концерт радянської
пісні. (М). 14.00 — Наша
афіша. (К). 14.05 — Поезія
Жовтня. (К). 14.25 — Свят-
ковий концерт. (К). 16.15 —
Кольорове телебачення.
Мультфільми. (М). 16.45 —
Кольорове телебачення.
Клуб кіноподорожей. (М).
17.45 — «Пісня завжди з
нами». (К). 18.30 — Худож-
ній фільм «Севастополь»,
(К). 19.55 — Святковий са-
лют. (М). 20.10 — Кольоро-
ве телебачення. Програма
«Час». (М). 21.00 — Святко-
вий вечір в Останіно. (М).
23.45 — Спецвипуск теле-
вістей. (К).

ДРУГА ПРОГРАМА. 9.30

— Передача, присвячена
54-й річниці Великої
Жовтневої соціалістичної
революції. Трансляція з
Хрещатика (К) та з площі
ім. Кірова. (Кіровоград).
17.45 — П. Чайковський.
Перший концерт для фор-
тепіано з оркестром. (К).
18.20 — Для дітей. В. Гауф,
«Карлики і мис». Телевіста-
ва. (К). 19.20 — Розповідь
І. Андронніков. (К). 20.30
— «На добраніч, діти». (К). 20.45 — Художній
фільм «Гори, гори, моя зо-
ра». (К). 22.45 — Телефіль-
м «Ех, пісня — чудо хоро-
ша». (К).

Наша адреса і телефони

316050 ГСП. Кіровоград, 50, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря та відділу ком-
сомольського життя — 2-43-35, відділу пропаганди, від-
ділу листів і масової роботи та інших відділів — 2-43-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» орган Кіровоградського
обласного ЛКСМУ, г. Кіровоград

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління
по пресі, м. Кіровоград, вул. Гліни, 2.

Наступний номер «Молодого комуніста» вийде
7 листопада ц. р.

Т. в. о. редактора А. КРЯТЕНКО.